

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **T. Z.**, zastoupeného advokátem Mgr. Eduardem Benešem, se sídlem Na Rozcestí 6/1434, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2009, č. j. 48 Az 79/2008 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta Mgr. Eduarda Beneše **se určuje** částkou 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 25. 9. 2008, č. j. OAM-456/LE-05-07-2008, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) zamítlo žádost žalobce (dále jen „stěžovatel“) o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Praze zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), rozsudkem ze dne 20. 1. 2009.

Rozsudek stěžovatel napadá kasační stížností z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) a e) s. ř. s., čímž namítá nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem, vady řízení před správním orgánem, zmatečnost řízení před krajským soudem, nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí či jinou vadu řízení a nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Stěžovatel poukazuje na znění § 14 a § 14a zákona o azylu a připomíná, že důvodem jeho odchodu z vlasti byla osoba známá v podsvětí, která byla již v minulosti za své násilné chování ve výkonu trestu odnětí svobody. Tato osoba stěžovateli vyhrožuje a ohrožovala ho na životě a zdraví. Jde o nebezpečnou osobu a příslušné orgány stěžovatelovy země původu jej nejsou schopny před ní ochránit. Krajský soud svým rozhodnutím stěžovatele prakticky vydal do státu, kde mu hrozí nebezpečí vážné újmy na zdraví i životě. Proto u sebe vidí splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, popřípadě mu měl být udělen humanitární azyl podle § 14 téhož zákona.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, aby mohla být shledána přijatelnou.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Otázkou toho, kdy jsou obavy ze soukromé osoby dostatečné k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, se zdejší soud již komplexně zabýval ve svém rozsudku ze dne 16. 9. 2008, sp. zn. 3 Azs 48/2008 (publ. na www.nssoud.cz), kde uvedl: „I. Ustanovení § 2 odst. 7 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (ve znění účinném do 20. 12. 2007), je nutno vykládat v souladu s čl. 6 směrnice Rady 2004/83/ES (tzv. kvalifikační směrnice), a to tak, že pokud jde o povahu původců pronásledování, potažmo vážné újmy, uplatní se definice uvedená v tomto ustanovení také na osoby s nárokem na doplňkovou ochranu. Jinak řečeno nestátní subjekty (soukromé osoby) mohou být původci jak pronásledování ve vztahu k osobám majícím nárok na udělení azylu, tak vážné újmy ve vztahu k osobám s nárokem na doplňkovou ochranu.

II. Pro posouzení, zda je ochrana před vážnou újmovou ze strany státu, kam má být žadatel navrácen, dostatečná, se uplatní výkladové pravidlo čl. 7 odst. 2 směrnice Rady 2004/83/ES, podle něhož se má zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže stát, či strany nebo organizace ovládající stát učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup.“

Tím, že při zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu není namístě samostatně rozhodovat o udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, se pak tento soud zabýval například v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 1 Azs 8/2003 (publ. na www.nssoud.cz), na který odkazuje správně i žalovaný. V tomto rozsudku bylo uvedeno: „Správní orgán pochybil, jestliže žádost stěžovatele zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 zákona o azylu, přičemž současně posuzoval důvody pro udělení azylu podle § 13 (sloučení rodiny) a § 14 (humanitární azyl) a výrokem se o nich vyjadřoval. Pokud totiž v řízení o žádosti o udělení azylu vyplýne některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 odst. 1 zákona, pak správní orgán bez dalšího – ale jen ve lhůtě podle odstavce 2 téhož ustanovení - zamítne žádost. Rozhodne tedy konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona. Pro rozhodování o udělení azylu z některého z důvodů předvídaných v

ustanoveních § 13 a § 14 zákona je však určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Protože tento důvod při zamítnutí žádosti podle § 16 zákona zjišťován není, dostává se výrok správního orgánu o zamítnutí žádosti o udělení azylu podle § 16 zákona do logického rozporu s výrokem o neudělení azylu podle § 13 a § 14 zákona.“

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl právním zástupcem pro řízení před krajským soudem ustanoven usnesením krajského soudu ze dne 10. 12. 2008, č. j. 48 Az 79/2008 - 24, advokát Mgr. Eduard Beneš. Toto ustanovení opravňuje takto ustanoveného advokáta podat i kasační stížnost ve věci, jak bylo potvrzeno v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2007, sp. zn. 1 Afs 120/2006 (publ. pod č. 1460/2008 Sb. NSS). V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1 x 2100 Kč za jeden úkon právní služby – podání kasační stížnosti - a 1 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů - v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 2400 Kč. Vzhledem k tomu, že je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, navyšuje se tato částka o 456 Kč na celkových 2856 Kč Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. června 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu

